

Thea Stilton

Het spook
van de opera

Baeckens
Stilton

Geronimo en Tea Stilton zijn wereldwijd beschermde merknamen. Alle namen, karakters en andere items met betrekking tot de familie Stilton zijn het copyright, het handelsmerk en de exclusieve licentie van Atlantyca SpA. Alle rechten voorbehouden. De morele rechten van de auteur zijn gewaarborgd.
Gebaseerd op een idee van Elisabetta Dami.

Oorspronkelijke titel: Il Fantasma dell'Opera
Tekst: Gaston Leroux, vrij bewerkt door Thea Stilton
Vertaling: Sandra Verhulst
Redactie: Chiara Richelmi / Atlantyca S.p.A., Silvia Gilardi
en Daniela Finistauri
Omslag: Carla Debernardi, Erika De Giglio en Federica Fontana
Illustraties binnenwerk: Carolina Livio, Barbara Pellizzari, Valeria Cairoli
en Daria Cerchi
Coördinatie artwork: Andrea Alba Benelle
Grafisch ontwerp: Federica Fontana
Zetwerk: Josefina Sweerman / Josefina [dtp • ontwerp • web]

© 2019 Mondadori Libri S.p.A. voor Piemme, Italië
© Internationale rechten Atlantyca SpA, Via Leopardi 8, 20123 Milaan, Italië
www.atlantyca.com - contact: foreignrights@atlantyca.it

© 2020 voor de Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books nv
F. de Merodestraat 18, B-2800 Mechelen, België
ISBN 978 90 5924 856 4
D/2020/6186/131
Thema: FYM
NUR 282/283

www.baeckensbooks.be
www.geronimostilton.nl

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheese Makers' Association. Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, elektronisch, mechanisch, inclusief fotokopiëren en klank- of beeldopnames of via informatieopslag, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het spook!

In de beroemde *Opéra Garnier* in Parijs was alles in gereedheid gebracht voor de grote gala-avond ter ere van de directeurs, Debienne en Poligny. De twee gingen die dag met pensioen en wilden in stijl afscheid nemen met een schitterende voorstelling. Alle belangrijke *muzikanten* waren aanwezig. Ze stonden klaar om op te treden voor een talrijk en elegant uitgedost publiek, dat vol ongeduld zat te wachten tot het doek opging. In de coulissen waren de *ballerina's* hun glimmende tutu's en spitzen aan het aantrekken toen hun vriendinnetje, de kleine Cécile Jammes, gillend

Het spook!

de kleedkamer in kwam rennen: ‘Het *spook!*
Ik heb het *spook* gezien!’

In de barstensvolle ruimte brak grote verwarring uit. Op hetzelfde moment liep de jonge sopraan *Christine Daaé* toevallig langs de kleedkamer van de ballerina’s. Ze was behoorlijk nerveus, omdat ze die avond haar debuut zou maken. De eerste sopraan, *Carlotta Giudicelli*, was namelijk ziek, en zij zou haar vervangen.

Christine hoopte maar dat het publiek haar goed genoeg zou vinden ...

Toen ze gegil uit de kleedkamer hoorde komen, stak ze meteen haar kop naar binnen en

vroeg **ongerust:**

‘Wat is er aan de poot?’

‘De kleine Jammes heeft het *spook van de opera* gezien!’ antwoordde een van de ballerina’s prompt.

Het spook!

Christine liep naar het **MUIZINNETJE**, dat er nog steeds behoorlijk overstuur uitzag, en vroeg zachtjes: ‘Weet je het zeker, Cécile? Misschien was het maar een schaduw ...’

Maar de ballerina schudde heftig van nee. ‘Het was helemaal geen *schaduw!* Het was een chic geklede knager met een mantel aan en een masker op.’

Het spook!

Christine slikte. Dat was exact de beschrijving die Joseph Buquet, een van de toneelknechten, een paar weken eerder van het *spook* had gegeven. De kleine Jammes was namelijk niet de eerste die beweerde dat ze het spook was tegengekomen. Ook Buquet vertelde aan iedereen die het wilde horen over die keer dat hij, op een van de trappen naar de onderaardse gewelven, oog in oog was komen te staan met een *mysterieuze*, gemaskerde gedaante ...

De *ballerina's* discussieerden driftig verder tot een van hen, Meg Giry, ineens zei: 'Volgens mij is Cécile gewoon een van de muzikanten tegengekomen en heeft ze die voor het spook aangezien.' *'Dus jij gelooft niet in het spook?'* vroeg een van haar vriendinnen.

'Natuurlijk wel! Het spook bestaat, maar dat van die mantel is onzin', zei Meg overtuigd.

'Hoe kun jij dat nu weten?' vroeg Cécile.

'Omdat mijn moeder het me heeft verteld', antwoordde de knaagster fel.

Megs moeder, madame Giry, was beheerder van de loges in de *opera*.

‘Het spook woont de voorstellingen altijd bij in **loge 5**, maar niemand weet hoe het eruitziet, omdat het onzichtbaar is!’ vervolgde Meg.

Christine luisterde een beetje afwezig naar hun gesprekken. Er werd al langer beweerd dat er een spook rondhing in de opera, maar bijna iedereen geloofde dat het gewoon ging om een *gerucht*, een grap of de verbeelding van een bange toneelknecht. Bovendien had het **GEBOUW** een hoop verborgen hoekjes, waar wel vaker vreemde dingen gebeurden.

Het geluid van **HAASTIGE** pootstappen in de gang haalde de jonge zangeres uit haar overpeinzingen.

‘Wie zou daar zijn, Christine?’ vroeg een van de ballerina’s angstig.

‘Misschien is het wel het spook!’ opperde de jonge Jammes. **‘Niet opendoen!’**

De pootstappen stopten voor de kleedkamerdeur.

‘Meg! Meg, doe open, ik ben het!’

Het spook!

Meg **herkende** de stem van haar moeder en deed meteen open.

Buiten adem haastte **madame Giry** zich naar binnen.

Toen ze weer op **ADEM** was gekomen, zei ze: 'Ik heb vreselijk nieuws ... Joseph Buquet is dood!'

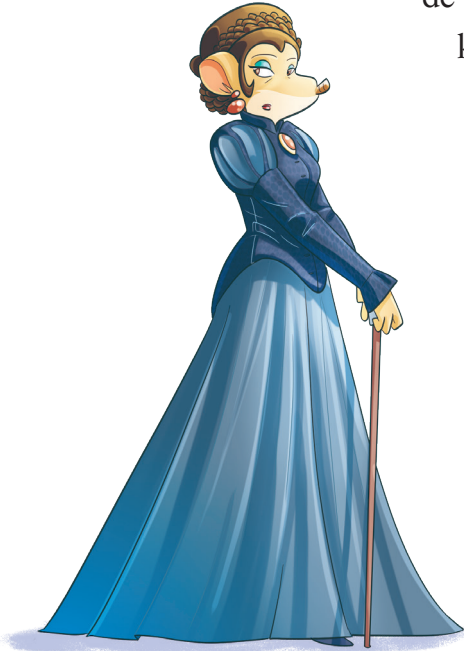
'O nee!' riep Meg geschokt uit.

HET IS ECHT WAAR ...

'Het is **echt** waar', vervolgde de knaagster. 'Een paar toneelknechten hebben hem op de derde verdieping onder het toneel aangetroffen.'

'O, die **arme** Buquet', zuchtte de ballerina.

Madame Giry omhelsde haar **dochter** en fluisterde: 'Ik zei nog dat hij er verkeerd aan deed zijn verhaal over het spook overal te gaan rondbazuinen.'

Het *spook* is erg op zijn *privacy* gesteld.
‘Wat heeft het spook hiermee te maken?’ vroeg
Christine, toen ze hoorde wat de knaagster zei.
Mega *moeder* liep naar haar toe met de blik
van iemand die op het punt staat een groot geheim
te onthullen. ‘Naast Buquet is een **TOUW**
gevonden.’

‘Een touw?!’

‘Jazeker! Maar toen de toneelknechten **METEEN**
daarna weer beneden kwamen, was het touw weg ...’
Christine was behoorlijk van streek, maar ze kon
geen vragen meer stellen, want op dat moment kwam
de podiummeester haar halen. ‘Het is tijd, Christine!
Je moet nu op!’